

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 178/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-1S/170/2021-80 z 25. marca 2025 a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/54/2025 z 25. novembra 2025 a postupom, ktoré im predchádzali, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia a postupmi, ktoré ich vydaniu predchádzali. Zároveň navrhuje napadnuté uznesenia správneho súdu a najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec vrátiť správneho súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada o priznanie finančného zadost'učinenia 25 000 eur od správneho súdu a 15 000 eur od najvyššieho správneho súdu a náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) listom č. SELP-EDPV-360-2/2021 z 24. mája 2021 označeným ako „*Žiadosť o prepustenie z armády - odpoveď*“ (ďalej len „list“) reagovalo na žiadosť sťažovateľa. V liste ministerstvo uviedlo, že sťažovateľ bol zo služobného pomeru vojaka z povolania prepustený rozkazom veliteľa Východného vojenského okruhu č. 0125 z 9. septembra 1980 (ďalej len „rozkaz“), pretože sťažovateľ požiadal listom z 23. januára 1980 o prepustenie do zálohy z dôvodov

hodných osobitného zreteľa. Na základe uvedeného ministerstvo považovalo žiadosť sťažovateľa za nedôvodnú.

3. Sťažovateľ následne správnu žalobou žiadal o preskúmanie zákonnosti listu ministerstva. Správny súd napadnutým uznesením odmietol žalobu. V odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že označený list je správnym aktom, ktorý jednoznačne nie je rozhodnutím v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), do úvahy by pripadalo jeho posúdenie ako opatrenia podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP za predpokladu splnenia pojmových znakov vymedzených v označenom ustanovení. Konštatoval, že neformálnym oznámením listom sa žalovaný správny orgán nedotkol právnej sféry sťažovateľa, ide len o vysvetlenie, ktorým žalovaný nespôsobil žiadnu zmenu právneho postavenia sťažovateľa. Oznámenie (list) nie je spôsobilé vyvolať účinky ako opatrenie správneho orgánu v správnom konaní, preto nie je preskúmateľné súdom. Bol zachovaný minimálny štandard procesných práv sťažovateľa, keďže žalovaný adekvátne odôvodnil, prečo žiadosť sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú, čím mu poskytol odpovede na jeho otázky s tým súvisiace. Pokiaľ sa sťažovateľ v žalobe zmätočne zmienil o nečinnosti žalovaného, hoci na druhej tvrdil, že žalovaný nečinný nebol, keďže odpovedal listom, správny súd uzavrel, že sťažovateľ sa svojou žalobou nedomáhal odstránenia nečinnosti žalovaného. Správny súd tak žalobu sťažovateľa ako neprípustnú odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, keď konštatoval, že napadnutý list nepodlieha súdnemu prieskumu v zmysle § 7 SSP, keďže jeho vydanie nemalo za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa.

4. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, v ktorej uplatnil podobnú argumentáciu ako v liste, teda že o jeho prepustení z armády bolo nezákonne rozhodnuté. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu správneho súdu rozhodol najvyšší správny súd napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP. Najvyšší správny súd konštatoval, že správny súd nepochybil, ak prihliadal na to, či sú splnené zákonné podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť. V okolnostiach veci nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti a postup súdu nemožno hodnotiť ako formalistický, keďže nesplnenie procesných podmienok neumožňovalo vo veci konať. Keďže najvyšší správny súd sa stotožnil s názorom správneho súdu, že napadnutý list nepodlieha súdnemu prieskumu, kasačnú sťažnosť zamietol. Ďalšie námietky týkajúce sa porušovania ľudských práv sťažovateľa vyhodnotil najvyšší správny súd ako nespôsobilé zvrátiť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti označeným rozhodnutiam napadnutých súdov a postupom, ktoré ich vydaniu predchádzali, podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej rozsiahlo skutkovo argumentuje o vecnej nesprávnosti jeho prepustenia z armády na základe vlastnej žiadosti rozkazom z roku 1980, z čoho vyvodzuje, že o jeho prepustení z armády nebolo rozhodnuté zákonne, *promiscue* nulitne. V nadväznosti na to žiadal ministerstvo, aby o jeho prepustení z armády bolo riadne rozhodnuté. Ministerstvo mu na jeho žiadosť odpovedalo listom, ktorý neskôr napadol na správnom súde, kde podľa vlastného posúdenia nedostal od konajúcich správnych súdov relevantné odpovede, v dôsledku čoho sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov v správnom súdnictve došlo k neprípustnému zásahu do jeho označených práv z dôvodu formalistického posúdenia jeho veci.

Svojím obsahom ide o nesúhlas a totožnú argumentáciu, ktorú uplatnil už v priebehu konania pred správnymi súdmi, najmä však pred najvyšším správnym súdom v rámci kasačnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutými postupmi a uzneseniami vo veci konajúcich správných súdov, ktoré jeho vec posúdili formalisticky.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením správneho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal:

7. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu správneho súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým uznesením.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením správneho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal:

10. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

11. Ústavný súd pripomína, že nie je skutkovým súdom, resp. súdom tretej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu sa vo svojej podstate prekrývajú s námietkami už uplatnenými v kasačnej sťažnosti proti uzneseniu správneho súdu.

12. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu (v spojení s predchádzajúcim uznesením správneho súdu), aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval

kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú najvyšší správny súd vo veci aplikoval, inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu.

13. Najvyšší správny súd posúdil vec sťažovateľa a s dostatočne jasným a zrozumiteľným odôvodnením potvrdil závery správneho súdu v tom zmysle, že list, ktorým ministerstvo reagovalo na žiadosť sťažovateľa, nie je rozhodnutím ani opatrením, ktorým by bolo zasiahnuté do jeho práv, keďže nemalo za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval, že napadnutý list nepodlieha súdnemu prieskumu.

14. Zo skutkových okolností veci je zrejmé, že sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru dotknutým rozkazom v roku 1980 na vlastnú žiadosť, pričom po viac ako 40 rokoch dospel k záveru, že rozkaz bol nulitným aktom, a preto požiadal ministerstvo o prepustenie z armády. Toto tendenčné tvrdenie vyvoláva rozpaky a znie nepresvedčivo. Aj v prípade, že by sťažovateľ chcel spochybníť zákonnosť rozkazu, vzhľadom na časový odstup nie je možné zhojiť prípadnú nezákonnosť rozkazu žiadosťou o vydanie nového rozhodnutia. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdenú nulitu rozkazu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ kópiu rozkazu k sťažnosti nepriložil ani neuviedol relevantné argumenty podoprené dôkazmi. Vychádzajúc z uvedeného, je nutné konštatovať, že tvrdenia o nulite rozkazu ostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje argumentáciu sťažovateľa za neopodstatnenú. Na jeho argumenty, ktoré uplatnil aj v kasačnej sťažnosti, najvyšší správny súd odpovedal adekvátnym, logickým a ústavne udržateľným spôsobom. Jeho závery sú dostatočne odôvodnené a v žiadnom prípade ich nemožno považovať za prejav prepriateho formalizmu. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nesignalizujú také pochybenia najvyššieho správneho súdu, ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

16. Uvedené závery odôvodňujú, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu